

Μεγίστ. 2) Ἄνεμος σφοδρὸς Μύκ. Σῦρ. Χίος: *Τώρα ἔχ' ἀγερίκ Μύκ. Ἦκαμε ἓνα ἀγερίκό!* Σῦρ. Πβ. *ἀνεμο-δούρα, φυσούρα.* β) Σίφων, ἀνεμοστρόβυλος Φολέγ. Χίος: *Ἀγερίκ περνᾷ Χίος.* γ) Καταιγίς, βροχή ραγδαία καὶ καταστρεπτικὴ Κύνθ. Σάμ. Σέριφ. Σῦρ. Φολέγ. Χίος: *Ἔκαμεν ὁ Θεὸς ἀρικὸν Κύνθ. Μωρὲ ἀρικὸ ποῦ ἴκαμε!* Σέριφ. 3) Πνεῦμα, δαιμόνιον κακοποιὸν προσβάλλον τοὺς ἀνθρώπους καὶ γινόμενον πρόξενον παθήσεων, οἷον ἐπιληψίας, φρενοβλαβείας κττ. σύνηθ. καὶ Πόντ.: *Τό 'χε ὁ ἥσκιος του κι ἀπάνταγε τ' ἀερίκ Σπάρτ. Ἀπ' ἀερίκ μὲρθε αὐτὸ τὸ κακὸ Καλάβρυτ. Πέρασε τ' ἀγερίκ Λακων. Χτυπήθ' κι ἀπ' αἰρ' κὸ Ζαγόρ. Τὸ παιδὶ ἔλαβε ἀπὸ ἀερίκ Μάν. Τὸν ἤνρεν ἀγερίκ Χίος Τὰ στοιχεῖα καὶ τ' ἀερίκ κυνηγᾷνε τοὺς νεόπαντρους Βαλτέτσ. Τί ἀγερίκ ποῦ ἴναι αὐτεῖνη, πορπατεῖ καὶ κρένει!* (ἐπὶ γυναικὸς) Βιθυν. || Ποίημ.

Τοὺς πλανταγμένους νεοὺς γελοῦνε | τ' ἀερίκ, τ' ἀνεμικὰ
ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 55. Συνών. ἀέρι 4. β) Νυκτερινὸν φάντασμα Ἀρκαδ. γ) Πληθ., νεράιδες Σίκιν. 4) Βλάβη, πάθησις, νόσος νευρικὴ ὑπὸ κακοποιοῦ πνεύματος προξενουμένη σύνηθ.: *Οἱ γιαιοὶ δὲν ξέρουν νὰ γιάνουν τ' ἀερίκ Θράκ. Ἦ σημ. καὶ παρὰ Σομ.* β) Ἐπιληψία Σύμ. κ. ἀ.: *Ἔχει ἀερίκὸν ἄνω του Σύμ.* γ) Φρενοβλάβεια Κάρπ. Μεγίστ. κ. ἀ.: *Ἀερίκ τὸν ἤνρεν* (ἐπὶ παθόντος τὰς φρένας) Κάρπ. 5) Νόσος λεχοῦς Λέσβ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἀ.) Συνών. ἀέρας 8 β. ε) Παράλυσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος Ἦπ. ς) Πληθ., ρευματισμοὶ Τήν. 5) Ἐρυσίπελας Ἦπ. 5) Πληθ., πτηνὰ Θράκ. (Αἰν.)

ἀερίκδος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἦπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σαλαμ. Σῦρ. Χίος κ. ἀ. ἀρικὸς Κίμωλ. ἀρικὸς Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἀ. αἰρ' κὸς Λέσβ. (Πάμφιλ.) Σάμ. Στερελλ. (Φθιώτ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας.

1) Ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῷ ἀέρι Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Ἐσηκωθήκανε ὅς τὸν ἀέρα, ἦγουν ἔγιναν ἀερίκς καὶ ἀπὸ τότε εἶναι οἱ νεράιδες Καλάβρυτ.* β) Ὁ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἀερισθεὶς Ἦπ. Κεφαλλ.: Ἄσμ.

Χωρὶς σεδόνια ἀγερίκ δὲν πέφτει νὰ κοιμᾶται Κεφαλλ.

Ἐσὺ κοιμᾷς ὅς τὸ πάπλωμα, ὅς τ' ἀερίκ σεντόνια

Ἦπ. 2) Εὐάερος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ.): *Σπίτι ἀερίκ πολλὰχ. Ἀγρ' τὰ κάμαρ' Πάμφιλ. Ἀγρ' κὸ μέρος αὐτόθ. Ἀβοῦτο ὁ τόπος πολλὰ ἀερίκων ἐν Κερασ. Χαλδ. Συνών. ἀερίκ αἶτος 1, ἀερίνός 3, ἀερωπός.* 3) Ραγδαῖος, ὀρμητικὸς, ἐπὶ βροχῆς Κίμωλ.: *Ἦκαμε ἀρικὸ νερό. Πβ. ἀερίκ 2 γ.* 4) Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἀέρος, ἀερόχρους, οὐρανόχρους ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 29: Ποίημ.

Ὀλίγο λίγο ἀπόσβησε τὸ ἀγερίκ της χρῶμα.

Συνών. ἀέρινος 2. 5) Ὁ ἔχων χάριν, ἐπίχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Λέσβ. (Πάμφιλ.): *Ἀγρ' κὸς ἄθριπους, ἀγρ' τὰ κονπέλλα, ἀγρ' κὸ μουρό.* 6) Δαιμονικὸς Στερελλ. (Φθιώτ.) κ. ἀ.: *Ἀφουρ' σμέν' ράχ'!* Ὅς αὐτὴν παρουσιάζουντι ἀγρ' κὰ πράματα Φθιώτ. Πβ. ἀερίκ 3. β) Μεταφ. ὁ ἔχων πνεῦμα δόλιον, πανουργὸς Πόντ. (Χαλδ.): *Ἀερίκός ἄνθρωπος.*

ἀερινὰ ἐπίρρ. Κρήτ. Κυκλ. ἀερ' νὰ Κυκλ. ἀγερ' νὰ Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός

1) Εὐάερα, ἐπὶ τόπου, ἔνθα ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι εὐάερος: *Ἐδῶ εἶναι ἀερινὰ Κυκλ. Πάμε νὰ κάτσωμε ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἀερινὰ Κρήτ.* Ὅς τὸ στεατὸ εἶναι ἀγερ' νὰ (στεατὸ = στεγατὸ) Νάξ. Συνών. ἀερίκ, ἀερίκ αἶτα. 2) Ψυχρὰ Κρήτ.: *Ἀερινὰ σοῦ φάνη.*

ἀερινάδα ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός.

Δρόσος, αὔρα: *Σήμερο εἶν' ἀερινάδα.* || Ἄσμ.

Καὶ τὸ πρωὶ σηκώνεται μὲ τὴν ἀερινάδα.

ἀερινίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός.

1) Ἀμτβ. εἶμαι εὐάερος: *Ὁ τόπος ἀερινίζει.* β) Δροσίζω, συνήθως κατὰ γ' πρόσ.: *Κάτσε ὥστε νὰ ἀερινίσῃ.*

2) Μετβ. καθιστῶ τι δροσερόν: *Τὰ δεδρὰ ἀερινίζου δὲ δόπο.*

ἀερινός ἐπίθ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ. ἀερ' νός Θήρ. αἰρ' νός Ἦπ. ἀγερίνός Ἰθάκ. Μῆλ. Πάρ. κ. ἀ. ἀγερ' νός Νάξ. (Μον.) Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀερώδης, λεπτὸς, ἐλαφρὸς Ἰθάκ.: Ἄσμ.

Ἀπὸ τετράκορφο βουνὸ μὲ κόρη κατεβαίνει

κ' ἔχει ψιλὸ πονκάμισο κι ἀγερίνὸ φουστάνι.

2) Ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἀερίζόμενος Νάξ. (Μον.): *Βάνομε τὰ ψωμιὰ ὅς τὴν τάβλα γιὰ νὰ ἴναι ἀγερ' νὰ.*

3) Εὐάερος Ἦπ. Θήρ. Κρήτ. Μῆλ. Πάρ. κ. ἀ.: *Ἀγερίνὸ σπίτι Πάρ. Τὰ μέρη μας εἶναι ὅλα ἀγερίνὰ γιὰ τὸ καλοκαίρι Μῆλ. Συνών. ἀερίκός 2, ἀερωπός.* β) Δροσερὸς Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Ρόδ.: *Ἀερίνὸ μέρος Θήρ.* || Ἄσμ.

Ἀερινὸν βασιλικὸν ἔχεις ὅς τὴν κεφαλὴ σου

Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. γ) Γλυκὺς, χαρίεις, Ἰθάκ.: Ἄσμ.

Νὰ φκεῖσώ γιόμ' ἀγερίνὸ καὶ δεῖπνο ζαχαρένιο.

Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.

ἀέρινος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀγέρινος ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρούστ. 10.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀέρινος.

1) Ὁ ἀερώδης, ὁ ὅμοιος πρὸς ἀέρα, ἐλαφρὸς λόγ. σύνηθ.: Ποίημ.

Ὅπου φθάνοντας κεῖ κάτον | ἴσως τοῦ μείνει ὥς ἐκεῖ

ἢ ἀέρινη ἀγκαλιά του | σὰν πρωτύτερα ἀνοιχτή

ΔΣολωμ. 75.

..... ὅς τ' ἀκρογῆλια

ποῦ ἀγέρινα, χαροποιά, σᾶς γνεύουν παραπέρα

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.³ 32. 2) Ἀερόχρους, οὐρανόχρους, γλαυκὸς Λεξ. Ἦπίτ. 3) Ὁ ἐν τῷ ἀέρι διαγραφόμενος ΝΣαντοριν. ἐνθ' ἄν.: *Θὰ πάρῃ τὴ ρομφαία... θὰ κἀνῃ ἀγέρινο σταυρό.*

ἀερινότοπος ὁ, Κυκλ. ἀερ' νότοπος Κυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀερίνός καὶ τοῦ οὐσ. τόπος.

Τόπος εὐάερος, ἀερινός.

ἀέρισμα τό, σύνηθ. ἀέρισμα Πόντ. αἰρίσμα Πόντ. ἀγέρισμα Κεφαλλ. Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀερίζω.

